

DE VROUWENSLAGERIJ

Een nieuwe roman. Of is het een thriller? Hoe dan ook, het verhaal kreeg ik gratis. Na de oogst namen we een korte wandelvakantie in de Pyreneeën en ik stapte zó een nieuw boek binnen. Alles was er. De hoofdpersonen, de locatie, de sfeer. Ik hoefde het alleen nog maar op te schrijven. Omdat zo iets toch een hele klus is, besteedde ik dit in eerste instantie uit aan mijn ghostwriter Marie-Antoinette.

Na voltooiing van de eerste drie hoofdstukken, neemt Marie-Antoinette even een korte legpauze.

Hoofdstuk 1

Pépins gezicht zag eruit of zijn moeder tijdens zijn geboorte de hik had gekregen. Hij stond in de deuropening van zijn minisupermarkt en keek uit over het plein.

Niet dat daar veel te zien was, want er gebeurde weinig in Salves. Het ligt verstopt diep in de Franse Pyreneeën en bestaat uit een handjevol huizen, een pleintje, een bar en twee winkels. Er is niets te doen en niets te bezichtigen. Tegenover het terras van Bar Restaurant Hotel de la Place stond een oude Nissan-fourwheeldrive in de brandende zon. In de schaduw ervan lag een hond met zijn kop op zijn poten te slapen. Een paar zwaluwen scheerden over het lege plein, hun schrille gepiep weerkaatsend tegen de huizen.

Pépin gaapte en rekte zich uit. Zonder erbij na te denken, tastte hij in zijn zak naar zijn sigaretten en stak er een op. Hij inhaleerde en blies de rook gedachteloos weer uit.

Een windvlaag deed het vliegengordijn naar buiten waaien. Een van de strengen sloeg tegen de sigaret, vonkjes vielen op zijn hand. Tegelijkertijd ging achter hem in de winkel een mobieltje over. Vloekend smeed hij zijn peuk weg en draaide zich om: 'Merde! Niet gaan zitten leuteren nu! Ga het magazijn opruimen!'

Maïte, zijn enige werkneemster, drukte zuchtend de beller weg, legde haar roddelblad neer en wurmde zich achter de kassa vandaan. Met haar omvangrijke achterste schommelde ze langs de schappen van het schemerige winkeltje. Ze paste maar net tussen de met handelswaar volgepropte gangetjes.

In de enige andere winkel van Salves heerste aanzienlijk meer activiteit.

Boucherie Guy Chevalier was gehuisvest aan de rand van het dorp. Maar ondanks dat de slagerij een beetje uit de loop lag, leed hij niet aan gebrek aan klandizie.

In tegenstelling tot Pépin, verstond slager Guy de kunst van het converseren. Daarbij slaagde hij erin om tegelijkertijd met terloops vakmanschap zijn werkzaamheden te verrichten, zonder dat het gesprek daar merkbaar onder leed.

'Wat mag het zijn?'

Madame Faucon wees door het glas van de toonbank op een kaalgeplukte kip. 'Die kip daar. Maar dan de helft.' Guy pakte de kip en legde hem op een stalen heggen-schaar die op zijn werkbank was vastgeschroefd en waarvan de bovenste helft scharnierde. 'Hoe is het eigenlijk met die neef van u, die voetballer? Koppie d'r af?' Onder het spreken schikte hij de bungelende hals van de kip op het onderste mes.

'Ja, doe maar. Hij heeft een blessure.'

Met een vochtig gekraak knipte Guy de kop van het naakte beest. 'Oh? Wat heeft ie dan?' De kippenkop kletste op de toonbank, de snavel halfopen. Er droop een beetje roze vocht uit.

'Hij moet geopereerd aan z'n meniscus.'

'Oei, da's niet best.' Guy schikte de kip overlans op de onderste schaarhelft. 'Hoe lang gaat 't duren?' Met één beweging van de schaar knipte hij het karkas doormidden, rolde een helft in een stuk papier en keek zijn klant afwachtend aan, oprecht geïnteresseerd.

Jaren geleden was zijn vrouw er met een vertegenwoordiger in snijmachines vandoor gegaan en sindsdien dreef Guy de slagerij samen met zijn dochter Bernadette. Een goed gevulde, vrolijke meid met zwart haar en bruine ogen. Net als haar vader werkte ze snel en behendig, onderwijl honderduit met de klanten keuvelend.

Ondanks dat de koude slagerij niet bepaald een haard van gezelligheid was, kwamen de dorpingen er graag. Voor menigeen was de dagelijkse gang naar de slagerswinkel het uitje van de dag: men kwam elkaar tegen, maakte een praatje, besprak de laatste nieuwtjes. Tijd was daarbij een factor die geen rol speelde.

'Wat een dag!' Zuchtend kwam Bruno de slagerij binnen. Hij was 'Bien gonflé', zoals dat in deze streek heette; klein van stuk en een kilo of twintig te zwaar. 'Ha, chérie!' riep Bernadette verheugd. Ze stopte met schoonmaken en draaide haar man haar wang toe.

'Hoe is het? Hoe was je dag?'

'Ruk.' Hij kuste haar vluchtig, trok de deur met het opschrift 'privé' open en klostte zonder verder een woord te zeggen de trap op naar het woonhuis.

Guy kwam uit het slachtgedeelte achter in de slagerij.

'Ha, het zonnetje in huis is binnen, hoor ik.'

'Ach, hij is moe.' Bernadette wrong haar schoonmaakdoekje uit boven een emmer sop. 'Het is zwaar werk hoor, de bouw.'

'Voor hem is elk werk zwaar. Sluit jij af?'

'Is goed. Hoe lang ben jij daar nog bezig?'

'Halfuurtje, uurtje.'

'Dan kom ik je zo helpen, als ik hier klaar ben.'

Bernadette hield van het slagambacht, met name van de slachterij. Als kind al vond ze het prachtig wanneer een boer een koe of een schaap kwam brengen.

Het geheimzinnige gestommel in de aanhanger. De opwinding als de deur openging en het dier naar buiten werd gedreven. Paniekerig, met wit wegdraaiende ogen. Het schichtige geroffel van de hoeven op de loopplank. Van haar vader had ze geleerd hoe je ze op hun gemak kon stellen. Sussende woordjes, strelen over de vacht, je hand over natte, snuivende neusgaten leggen. Het besef dat ze overwicht kon hebben op zo'n groot ademend dier schraagde haar zelfvertrouwen. Samen met haar vader voelde ze zich groot en sterk. Het daadwerkelijke slachten wat daarna kwam, bekoorde haar minder. Maar het hoorde erbij. Zo'n beest had een mooi leven gehad. Grazend in een bergwei, haar kleintjes om zich heen. En ja, aan alles komt een eind.

Deze levensfilosofie was haar al op jonge leeftijd duidelijk, en nuchter en zonder problemen had ze leren omgaan met de dood. Spelenderwijs had de kleine Bernadette zich bekwaamd in het gebruik van scherpe messen en al op vroege leeftijd onderrichtte haar vader haar in het gebruik van het schietmasker, de beenderzaag en de wolf, een zwaar soort gehaktmolen waarmee botten konden worden vermalen.

De auteur en zijn ghostwriter geven in blijdschap kennis dat hun roman (of thriller) inmiddels is voltooid.

Verkrijgbaar bij de betere boekhandel.

